

ĐỀ BÀI
THAY LỜI ĐỒ
VẬT/CON VẬT
ĐỂ KỂ LẠI
CUỘC ĐỜI
MÌNH.

Bài làm 1

Tôi là một cái giường hư bỏ trong nhà chứa đồ cũ. Cái nhà nhỏ như một cái hộp lớn, tối tăm, dơ bẩn, bụi đầu mà cứ rơi chầm chầm xuống mình tôi. Và mạng nhện, chúng giăng quanh người tôi tự do quá!

Mười bốn năm trời đời của tôi chẳng mấy chốc đã già với đời của người. Mọi vật đều thay bậc đổi ngôi, sự dẫu bề của cuộc đời cho đến gỗ cũng phải chịu.

Xưa kia, tôi đẹp, tôi mới, bây giờ tôi cũ, tôi xấu, tôi bị hư. Tôi đã thấy những chiếc chiếu dần dà rách, những cái gối dần dà mềm nhũn, những cái chăn dần dà muốn thủng, những cái màn hư hỏng từng miếng một để lọt muỗi vào. Chiếu, chăn, màn, gối lần lượt tiếp nhau vào cõi tan nát. Cái giường ở lại sân khâu cho mọi sự đổi thay.

Người ta thay mười lần bắt đầu tôi đổi chỗ, mang từ phòng này sang phòng khác, đặt hết lối dọc đến lối ngang. Ban đầu tôi là chỗ nằm của ông chủ, bà chủ. Rồi sang năm sau, một cái giường nguy nga tráng lệ đến làm nổi bật hẳn sự hèn kém của tôi. Tôi thành chỗ nằm của những người khách đến ở vài ngày. Rồi được trở thành chỗ ngủ của bọn trẻ con, mình chúng nhẹ nhưng những cách tàn phá của chúng thì rất nặng. Chúng trèo lên mình tôi và đi guốc lên, và nhảy nhót đùng đùng, đánh lộn âm ỉ.

Từ nhà trên tôi đã đi xuống nhà giữa, rồi tôi lại xuống nhà dưới, cuối cùng tôi xuống nhà bếp, hứng lấy khói bụi bồ hóng, làm chỗ ngủ cho đầy tớ. Rồi đầy tớ cũng không thèm tôi nữa.

Cuối cùng, họ đẩy tôi vào đây. Khi họ mang tôi lên vai và vứt ra khỏi cuộc đời, bao nhiêu xương xóc của tôi đã kêu to lên một lần cuối cùng và tôi biết rằng tôi đã hết.

Cái giường không còn mong cái gì nữa, xưa nay cái giường để cho thiên hạ nằm, bây giờ đến lượt nó, cái giường muốn nằm. Nằm nghỉ trên cái gì đây? Lửa đâu? Lửa đâu? Sao không đốt mình cho ta được thành ra khói, ra hơi để bay lên trời xanh thẳm, để chuyển lưu trong kiếp luân hồi.

(Theo Phần Thông Vàng – Xuân Diệu)

Bài làm 2: Chuyển đi lạc của Vịt con

Rạng đông xòe rộng chiếc quạt khổng lồ với những que nan đỏ rực, ông mặt trời nhô lên khỏi rặng tre đầu làng chiếu những tia nắng ấm áp xuống mặt hồ tạo thành những vệt sáng chói chang tựa như ánh hào quang tỏa từ viên ngọc lớn. Dưới nước, bóng hàng dừa nghiêng nghiêng những chiếc lá đong đưa trong gió. Mặt hồ lăn tăn gợn sóng. Cả đàn vịt chúng tôi lạch bạch kéo nhau xuống nước.

Mặt nước xao động mạnh ập vào bờ những đợt sóng lớn. Tiếng “quạc, quạc” vang lên rộn rã một góc hồ. Chà! Mát quá! Chúng tôi tung tăng vẫy

vùng trong nước, chúng tôi vừa tắm mát vừa kiếm mồi. Bơi chán, chúng tôi kéo nhau lên bờ ngồi rìa lông. Tôi là người cuối cùng còn ngồi lại; mẹ, các anh chị tôi đã kéo nhau nhảy ùm ùm xuống nước cả rồi. Kia! Nhìn sang bên cạnh tôi thấy có một cái ao rất rộng và chỉ còn ít nước. Tôi nghĩ “Ở đây chắc có nhiều cá, tép lắm đây”. Nghĩ thế tôi bèn trốn mẹ, anh chị nhảy xuống ao. Quả thật, nơi đây, cá, tép nhiều ời là nhiều. Tôi bơi từ đầu này tới đầu kia. Ái chà! Nơi đây còn có ngã rẽ nữa chứ. Vì hiếu kì tôi lại bơi đầu này, quay lại đầu kia. Mải chơi, tôi quên mất mẹ và các anh chị. Chợt nhớ lại tôi mới quáng quàng cả lên, làm sao bây giờ? Tôi lo sợ nếu không tìm thấy mẹ và các anh chị thì biết làm sao đây? “Quạc... quạc... quạc” tôi kêu gào đến khản cả cổ mà chẳng thấy tiếng trả lời.

Bây giờ, tôi bắt đầu lo sợ thật sự. Tôi leo lên bờ, hai cánh đập mạnh vào nhau và kêu gào. Giờ này, biết mẹ và các anh chị ở đâu. Chắc mẹ và các anh chị cũng đang lo lắng và đi tìm tôi quá. Đến trưa, tôi kiệt sức, ngã quy xuống thảm cỏ xanh trong vườn. Tỉnh dậy, tôi thấy trước mặt mình có một chậu nước có trộn với thóc, nhìn lên tôi thấy mình đang ở trong một cái chuồng rộng rãi và sạch sẽ, thoáng mát. Buồn quá! Nhớ đến mẹ và các anh chị, tôi không thiết gì đến ăn uống cả. Tôi buồn thiu buồn thiu, thức ăn trước mặt đầy ắp mà tôi chẳng thèm ăn. Bỗng đôi bàn tay mềm mại của một cô bé có đôi tím tóc thật dễ thương ôm tôi vào lòng, âu yếm vỗ về: “Đừng buồn nữa vịt con nhé! Ở đây với chị, chị sẽ chăm sóc cho vịt con cẩn thận”. Ôi! Cô bé chăm sóc tôi thật là chu đáo. Nhưng lòng tôi chẳng vui tí nào. Vui làm sao được khi phải xa mẹ, xa anh chị em, phải không các bạn? Tôi buồn lắm. Cô bé, cứ hễ đi học thì thôi, về đến nhà là chạy đến vuốt ve an ủi tôi. Tất cả những gì cô bé dành cho tôi đều tốt đẹp cả nhưng tôi vẫn cảm thấy cô đơn. Tôi chỉ muốn thoát khỏi căn nhà đẹp đẽ ấy để đi tìm mẹ và các anh chị. Tôi chạy đi, chạy lại trong chuồng, đập đôi cánh vào nhau để mong thoát khỏi nơi này. Nhưng làm sao tôi có thể nói tất cả nỗi buồn với cô bé bây giờ. Cô bé cũng chẳng hiểu vì sao tôi buồn cả. Thật tội nghiệp cho cô ấy, tôi đã phụ lòng tốt của cô. Từ ngày tới đây, tôi được ăn uống đầy đủ. Nhưng ai mà không muốn sống trong tình thương yêu đùm bọc của gia đình, bạn bè, phải không các bạn?

Tôi sống trong vòng tay yêu thương của cô chủ nhỏ được hai ngày. Chỉ hai ngày mà tôi đã kiệt sức. Kia, đằng xa thấp thoáng dáng ai giống như dáng mẹ tôi thì phải. Ôi! Mừng quá, thế là mọi người tìm được tôi rồi. Nhưng làm sao tôi ra được để chạy đến với mẹ đây? Càng nghĩ tôi càng thấy thương mẹ hơn, chắc mẹ lo cho tôi nhiều lắm. “Quạc... quạc... quạc... mẹ ơi các anh chị ơi, hãy đến cứu con”. Đang không biết làm sao, thì cô bé xuất hiện, cô mang thức ăn đến cho tôi. Thoạt đầu, trông thấy cô bé, mẹ tôi sờ sợ, nhưng mẹ tôi thu hết can đảm tới gần cô bé, ánh mắt mẹ nhìn cô bé như van lơn: “Cô ơi! Hãy thả vịt con về với chúng tôi”. Cô bé ra vẻ nghĩ ngợi lắm, chợt cô bé mở cửa ôm tôi vào lòng và nói: “Vịt con hãy về với mẹ và các

anh chị đi. Hãy về sống sao cho vui lòng mọi người, đừng tách bầy đi như hôm kia nữa nhé!”. Mừng quá, tôi vội chạy tới ôm chầm lấy mẹ khóc nức nở. Mẹ tôi ngược cặp mắt to nhìn cô bé rồi cúi xuống kéo tôi lạch bạch tại gần người bạn có bím tóc dễ thương, mẹ lí nhí trong cổ họng mấy tiếng khàn khàn “quạc... quạc” với giọng rung rung, cảm động. Đó chính là lời cảm ơn và kính trọng của họ nhà vịt chúng tôi đây.

Tôi bồi rồi đi theo mẹ về với anh chị em đang đứng im lặng một cách trang trọng trong cánh rừng bạc hà có những tấm lá thật lớn dầm chân xuống mặt nước xấp xáp. Khi đã trông rõ tôi, những chấm nắng bỗng dưng trở nên hỗn loạn, cả một vùng đầy những âm thanh “quạc... quạc”, mọi người chạy ào ào tới vây quanh lấy tôi, hỏi tôi tới tấp, tôi không kịp trả lời và dường như muốn nghẹt thở. Cũng may là các anh chị em tôi đã dẹp trật tự giúp tôi. Mọi người đến chúc mừng tôi, kể cho con ốc xoắn, người cho con cá lòng tong... Tôi được một bữa no nê và thật ngon. Nhưng có lẽ tôi ăn ngon là nhờ vào tình thương yêu ấm áp của gia đình. Tôi cứ ăn năn mãi về việc đã qua và tự nhủ: “Minh sẽ không bao giờ bỏ bầy để đi kiếm thức ăn một mình nữa”.